

Arrest

nr. 150 773 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X (X) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X (X), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die verklaart op 19 mei 2005 België te zijn binnengekomen, dient op 23 mei 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden onder de naam A. K., van Azerbeidjaanse nationaliteit. De asielaanvraag wordt ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2005.

1.2. Tweede verzoekende partij, die verklaart op 30 september 2005 België te zijn binnengekomen, dient op 5 oktober 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden onder de naam A. M., van Azerbeidjaanse nationaliteit. De asielaanvraag wordt ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2005.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 maart 2006 beslissingen waarbij verzoekende partijen de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.4. Verzoekende partijen worden op 16 december 2009 gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur in België op grond van de artikelen artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 8 februari 2010 maken eerste en tweede verzoekende partij hun paspoorten over, waaruit blijkt dat hun namen A. T. en A. H. zijn en zij de Armeense nationaliteit hebben. Hieruit blijkt ook dat zij met respectievelijk een Frans en een Italiaans visum het Schengengrondgebied hebben betreden.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid neemt op 11 mei 2010 de beslissingen waarbij de verblijfsmachtigingen van verzoekende partijen worden ingetrokken op grond van het rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*' en artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet en waarbij verzoekende partijen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij schrijven gedateerd op 10 juni 2010 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 14 juni 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 11 mei 2010 wordt bij arrest nr. 49 095 van 4 oktober 2010 door de Raad verworpen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 21 oktober 2010 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Bij arresten nrs. 67 968 en 67 969 van 5 oktober 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast in het kader van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 21 maart 2006.

1.12. Op 7 november 2011 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 september 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 7 november 2011 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 september 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 juni 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 oktober 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.16. Bij schrijven gedateerd op 15 oktober 2012 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 mei 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 oktober 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 15 mei 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2012 werd ingediend door :

[T., A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Armenië

geboren te plaats onbekend, Armenië op [...]

+ echtgenote:

[H., A.] [...] geboren op [...]

+ kinderen :

[T., A.] [...] geboren [...]

[T., L.] [...] geboren [...]

[T., A.] [...] geboren [...]

Gekend bij onze dienst : [K., A.] [...] geboren [...]

Nationaliteit : Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere dossiers. Elke aanvraag tot verblijfsregularisatie vereist echter een grondig onderzoek dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier van de aanvrager. Men kan dus niet eenvoudigweg stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch leiden tot hetzelfde resultaat.

Betrokkenen werden op datum van 16.12.2009 geregulariseerd. Betrokkenen werden in het bezit gesteld van een B-kaart. Nadat betrokkenen in het bezit werden gesteld van hun B-kaart legden zij Armeense paspoorten voor waaruit bleek dat er identiteitsfraude en nationaliteitsfraude werd gepleegd. Betrokkenen hebben de Belgische autoriteiten misleid. De Dienst Lang Verblijf - cel Fraude heeft na onderzoek de verblijfstitel ingetrokken.

Betrokkenen zijn niet in het bezit van een attest van immatriculatie. De Fraudecel heeft een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op datum van 11.05.2010 waaraan betrokkenen geen gevolg gaven. De Fraudecel gaf volgende motivatie die nog steeds van toepassing is: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Betrokken vreemdeling heeft op 23.05.05 een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hij verklaarde Azeri van Armeense origine te zijn, in Rusland te wonen en

ginds slachtoffer te zijn geweest van pesterijen en geweldplegingen omwille van zijn herkomst. Zijn asielaanvraag werd ontvankelijk bevonden door de DVZ op 16.06.2005. Op 05.10.05 kwamen zijn echtgenote en kinderen hem vervoegen en dienden eveneens een asielaanvraag in. De Commissaris Generaal besliste om de familie niet te erkennen op 24.03.06. Tegen deze beslissing ging de familie in beroep bij de Vaste Beroepscommissie. Op 27.05.2008 diende de familie een aanvraag in tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Zij riepen de volgende elementen in: een lange nog lopende asielprocedure, scolariteit van de kinderen, tewerkstelling en integratie. Op 16.12.2009 werd de familie gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Ze werden in het bezit gesteld van een B kaart op 22.01.2010. In het kader van artikel 55 van de wet van 15.12.1980 werd geen verderzetting van de asielprocedure gevraagd. De betrokkene heeft zich na het verkrijgen van zijn verblijfsdocument bij de gemeente Schoten aangeboden met de vraag om zijn persoonlijke gegevens te veranderen op basis van zijn paspoort. Hetzelfde gebeurde voor de vrouw en de twee oudste kinderen. Mijnheer heeft een Armeens paspoort (met nummer [...]) voorgelegd op de identiteit [T., A.] geboren [...] afgeleverd op 12.02.2004 en voorzien van een Frans Schengenvisum type C afgeleverd op 18.02.2005 te Jerevan. Hij is op 21.02.05 uit Jerevan vertrokken en via Roissy het Schengengrondgebied binnengekomen. Zijn echtgenote heeft een Armeens paspoort (met nummer [...]) voorgelegd op naam [H., A.] geboren [...] afgeleverd op 12.04.1999 en voorzien van een Italiaans Schengenvisum type C geldig 12 dagen en afgeleverd op 19.09.05 te Jerevan. Voor de twee oudste kinderen werd eveneens een Armeens paspoort voorgelegd, ook voorzien van een Italiaans Schengenvisum type C afgeleverd op dezelfde dag als hun moeder. Ze zijn alledrie op 26.09.05 uit Armenië vertrokken en via de luchthaven van Roissy het Schengengrondgebied binnengekomen. Voor het in België geboren kind [A.] werden geen documenten voorgelegd. Deze paspoorten bewijzen dat noch de betrokkene noch zijn gezinsleden de Azerische nationaliteit hebben. Het is dus duidelijk dat de beide partners valse identiteits- en nationaliteitsgegevens verklaard hebben bij hun asielaanvraag. Gezien de kinderen in Armenië geboren zijn en gezien de visa in Jerevan werden afgeleverd is duidelijk dat de familie in Armenië woonde en niet in Rusland. Het hele asielrelaas is dus frauduleus. Betrokkenen zijn op legale wijze België binnengekomen en waren dus in het bezit van hun identiteitsdocumenten op het moment van de asielaanvraag. Deze werden echter op geen enkel ogenblik voorgelegd, niet bij de asielaanvraag en niet bij de regularisatieaanvraag. De betrokkene en zijn partner hebben dus hun lange asielprocedure zelf in de hand gewerkt door valse verklaringen af te leggen en die op geen enkel moment te corrigeren. De elementen van integratie, scolariteit en tewerkstelling die, naast de lange asielprocedure werden aangehaald bij de regularisatieaanvraag, zijn reëel maar konden enkel ontstaan doordat het koppel een op leugens gebaseerde asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten. De verdediging van mijnheer, met name dat hij bij aankomst in België slecht geadviseerd werd, rechtvaardigt op geen enkele manier het gebruik van een valse identiteit en nationaliteit bij alle ingeleide migratieprocedures. Het is duidelijk dat de betrokkene evenals zijn partner zich bediend hebben van valse en misleidende verklaringen die doorslaggevend geweest zijn voor het verkrijgen van een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk.

Betrokkenen hebben later opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op datum van 09.10.2012 waaraan eveneens geen gevolg werd gegeven.

Dat betrokkenen reeds jarenlang op het Belgische grondgebied verblijven, dat betrokkenen duurzame sociale bindingen hebben opgebouwd, dat betrokkenen Nederlands spreken, dat betrokkenen inspanningen leverden op linguïstisch, sociaal en economisch gebied, dat betrokkenen willen voorzien in eigen levensonderhoud en niet afhankelijk wensen te zijn van overheidssteun, dat de kinderen onderwijs volgen in de Nederlandse taal en de Nederlandse taal goed beheersen, dat het gezin steun krijgt van vrienden en kennissen en de school waar de kinderen schoollopen, dat betrokkenen zich hebben gemengd onder de Belgische bevolking, dat vrienden en kennissen betrokkenen beschrijven als zijnde goed, aangenaam en gedreven, volstaat niet gezien betrokkenen de Belgische autoriteiten hebben misleid tot het moment waarop zij in het bezit werden gesteld van een B-kaart.

Betrokkenen verwijzen verder in hun aanvraag naar hun privé-leven en naar artikel 8 van het EVRM en gebruiken nagenoeg dezelfde elementen die zij reeds eerder in hun verzoek opsomden. Betrokkenen verwijzen met het aanhalen van artikel 8 van het EVRM naar het schoolgaan van hun kinderen, naar de diverse school- en integratieattesten, naar de onredelijk lange asielprocedure van meer dan 4 jaar, naar de instructies van 19.07.2009, naar hun uitstekende integratie en werkbereidheid, naar de integratieverslagen en lofbetuigingen, naar het feit dat betrokkenen zelf hun werkelijke identiteit kenbaar hebben gemaakt, naar de psychologische gevolgen voor het gezin. Betrokkenen werden inderdaad zoals reeds eerder aangehaald in het bezit gesteld van een B-kaart, maar deze werd ingetrokken door de Fraudecel naar aanleiding van de paspoorten die werden voorgelegd nadat betrokkenen werden

geregulariseerd. Voorheen hebben betrokkenen hun misleidende informatie nooit kenbaar gemaakt. Ze hebben m.a.w. moedwillig getracht de Belgische autoriteiten te misleiden.

Tijdens hun asielaanvraag hebben zij bewust foutieve informatie gegeven. Omwille van die reden kan aan betrokkenen hun verzoek om opnieuw geregulariseerd te worden geen gunstig gevolg gegeven worden. Het hele gezin komt niet in aanmerking voor regularisatie. De familiale banden worden niet gebroken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen hebben een aanvraag 9ter ingediend op datum van 10.11.2011. De aanvraag was ongegrond. De beslissing werd genomen op 04.09.2012. Betrokkenen menen dat er nieuwe omstandigheden zouden zijn. Betrokkenen verwijzen naar een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en menen zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. Betrokkenen menen dat mensen met een psychische aandoening in Armenië op een denigrerende manier worden benaderd, gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden. Betrokkenen menen dat er geen gepaste medische voorzieningen bestaan in Armenië om mensen met een psychische aandoening adequaat te behandelen. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw, het feit dat mevrouw zou behoren tot een kwetsbare groep, dat mevrouw medische bijstand nodig zou hebben, dat mevrouw lijdt aan ernstige psychische aandoeningen; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar een schending van artikel 3 van het EVRM omdat mevrouw lijdt aan ernstige psychische aandoeningen ten gevolge de illegale situatie van betrokkenen. Betrokkenen liggen zelf aan de basis van de intrekking van hun verblijfstitels en hebben een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Zij dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel. Zij konden de hulp ingeroepen hebben van de Internationale Organisatie voor Migratie, maar lieten na dit te doen en kozen er zelf voor hun verblijf in de illegaliteit verder te zetten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.18. Eveneens op 6 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn de overige bestreden beslissingen

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vierde en vijfde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 27 augustus 1995 en 12 juni 2006, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikten om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen

genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvechten. Zij duiden in hun verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stellen zij dat de verwerende partij de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft afgewacht alvorens de bestreden bevelen met inreisverbod op te leggen, zodat de bevelen met inreisverbod een rechtstreeks gevolg zijn van de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens wijzen zij erop dat in de bestreden bevelen met inreisverbod expliciet wordt verwezen naar de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen aldus een voldoende samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de overige bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis zijn genomen, evenwel nog niet aan. Los van de vraag naar het bestaan van een praktijk van verwerende partij om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zolang een onderzoek van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende is, volgt uit dergelijke praktijk nog niet dat de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod als gevolgbeslissingen dienen te worden beschouwd van de ongegrondheidsbeslissing of dat de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zouden steunen op de ongegrondheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing leidt zo niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod kaduuk worden. Het betoog van verzoekende partijen als zou in de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod expliciet worden verwezen naar de bestreden ongegrondheidsbeslissing vindt verder geen steun in deze beslissingen.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, waarvan *in casu* ook kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen deze beschouwden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat de verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen dat duidelijk is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 6 mei 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing van 6 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing)

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis ww. eerder onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekers stelden - zoals hiervoren vermeld - een nieuwe aanvraag tot verblijf in ex art. 9bis vw. op basis van nieuwe omstandigheden.

Dit maal werd hun aanvraag ex datzelfde artikel wél ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Verwerende partij hanteert in de bestreden beslissing de motivatie die door dienst Fraude vanwege verwerende partij werd gestipuleerd bij de intrekking van hun verblijfsrecht van onbepaalde duur dd. 11.05.2010 (p. 2, lid 1 - Stukken 1).

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Zoals vermeld stelden verzoekers op 23/05/2005 een asielaanvraag in op basis van een verkeerde identiteit.

Deze asielpcedure werd ten rechte afgesloten door het CGVS dd. 24/03/2006, waarvoor naar het AD verwezen wordt !

Aan verzoekers werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend. Dit gegeven wordt onder geen enkel beding betwist door verwerende partij.

Dienaangaande verwijzen verzoekers naar hun lijvig administratief dossier.

Verzoekers werden desalniettemin geregulariseerd ingevolge een humanitaire regularisatie. Ingevolge hun aanvraag conform art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 27.05.2008 werden zij toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur en zulks bij beslissing dd. 16.12.2009, doch op basis van hun onjuiste identiteit, om reden dat zij tijdens hun asielrelaas een verkeerde identiteit hadden gehanteerd, zoals vele andere potentiële asielzoekers.

Zij beriepen zich in hun aanvraag dd. 27.05.2008 op de volgende punten:

- 1. een lange asielpcedure;*
- 2. het schoollopen van de kinderen;*
- 3. tewerkstelling en integratie;*

Er werden diverse stukken te dien einde aan de initiële aanvraag toegevoegd en uiteraard ook in aanmerking genomen bij de toekenning van hun verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Zij werden vervolgens definitief geregulariseerd op 16.12.2009 en bijgevolg in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur, weliswaar op basis van hun incorrecte identiteit.

Bij deze toekenning van hun verblijfsrecht werd er door verwerende partij bevreemdend geen geboorteakten en/of nationale identiteitskaarten - passpoorten gevraagd ter verificatie van hun identiteit.

Zij besloten echter om - na het bekomen van een definitieve verblijfsmachtiging - middels hun vrije dappere wil hun juiste identiteit kenbaar te maken aan Dienst Vreemdelingenzaken, niettegenstaande dat hun verblijf op dat ogenblik van onbepaalde duur was toegekend en dien omtrent geen condities aan de verlenging van hun verblijf waren gekoppeld.

Verzoekers konden - indien zij zulks hadden gewenst - voor de rest van hun leven in België vertoeven, doch op basis van een identiteit die niet de hunne was, en uiteraard op generlei wijze hun verblijfssituatie had vergemakkelijk.

Bij de bekendmaking van hun juiste identiteit en de daaraan verbonden administratieve correctie bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand van hun woonplaats werd de aan hen toegekende verblijfsrecht frauduleus bevonden door Dienst Fraude (Dienst Vreemdelingenzaken) en werd hun verblijfsrecht dientengevolge ingetrokken, wijl gedurende dat perioden zeer veel andere gezinnen met een gelijkaardige problematiek werden gedoogd inzake een identiteitsaanpassing.

Verzoekers stellen met klem dat de opgave van een verkeerde identiteit tijdens hun asielrelaas - de welk negatief werd afgesloten en tevens van korte duur was - op generlei wijze een invloed heeft gesorteerd op hun verblijf in België en hun uitstekende integratie de welk volledig losstaat van hun ongeloofwaardige asielproblematiek.

Bovendien heeft verwerende partij na de intrekking van hun verblijfsrecht (B-kaart) verzoekers niet gedwongen gerepatrieerd naar hun land van herkomst waardoor verzoekers hun integratie zich in België heeft kunnen voortzetten en waardoor de kinderen van verzoekers alhier hun schoolgang hebben kunnen continueren. Op het ogenblik dat verzoekers hun verblijfsrecht werd ingetrokken (B- kaart), had de asielprocedure al lang een einde gekend, toch?

Verzoekers stelden bijgevolg op 14.06.2010 een aanvraag tot verblijf in ex art. 9bis vreemdelingenwet op basis van hun correcte identiteit gericht aan de Burgemeester van 2900 Schoten.

Op 12/04/2012 werd er een beslissing tot onontvankelijkheid genomen in hun aanvraag ex art. 9bis vw., de welk op 18.04.2012 terug werd ingetrokken zonder enige vorm van uitleg aan verzoekers, waarvoor naar het AD verwezen wordt.

Na de intrekking van hun verblijfskaarten werd verzoekers hun identiteit in het kader van hun inschrijving bij de gemeente te Broechem op grond van de door hun naar voren gebrachte nationale Armeense paspoorten wedermaal onderzocht door Dienst Fraude en werden zij bijgevolg in het bezit gesteld van Attesten van Immatriculatie op basis van hun juiste identiteit. Hieraangaande verwijzen verzoekers tevens naar hun AD.

Verwerende partij gaat hevig door de bocht door te stellen dat verzoekers nooit een AI hebben gekend onder hun juiste identiteit...

In casu heeft verwerende partij dus de onjuiste identiteit van verzoekers gewijzigd en hen in het bezit gesteld van een legaal verblijf op basis van hun juiste identiteit welk pas op 23.10.2012 werd ingeleverd in de huidige gemeente van hun verblijfplaats (2500 Lier), waarvoor naar het AD verwezen wordt.

Verzoekers hebben tot op heden - ingevolge de rechtzetting van hun incorrecte identiteit en de door verwerende partij afgeleverde attesten van immatriculatie - legaal op het grondgebied kunnen vertoeven.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekers hun verblijfsrecht van onbepaalde duur niet uitsluitend werd toegekend ingevolge hun asielprocedure, doch deze tevens gestoeld was op hun uitstekende integratie, tewerkstelling en schoolgang van de kinderen, doch meent dat verzoekers bewust hun asielprocedure hebben gerekend middels hun foutieve identiteit waardoor deze reële integratie, tewerkstelling en schoolgang kon ontstaan.

Verzoekers hebben de eer om te melden dat zij op 23.05.2005 asielprocedure hebben ingesteld in het Rijk.

Zoals elke asielzoeker - of zij nu een juiste of foutieve identiteit hebben verschaft - heeft hun integratie aangevat op dat ogenblik, doch heeft zich na de intrekking van hun verblijfsrecht zich voortgezet op basis van hun juiste identiteit.

Deze asielprocedure werd geweigerd door het CGVS op 21.03.2006 en aan verzoekers ter kennis gebracht op 24/03/2006.

Verzoekers hun asielprocedure, de welk zij conform stelling van verwerende partij hebben gerekend middels hun foutieve identiteit heeft nog geen volledige jaar geduurd in eerste aanleg bij het CGVS.

Verzoekers hun integratie, tewerkstelling en schoolgang is weliswaar aangevat tijdens hun asielprocedure, doch aangezien zulks nog geen volledige jaar heeft geduurd, heeft hun integratie, tewerkstelling en schoolgang zich voortgezet na afsluiting van hun asielprocedure door het CGVS en tevens na intrekking van hun verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Indien verzoekers toch middels misleidende informatie hun asielprocedure hebben gerekend (1 jaar in eerste aanleg) en zulks (het legaal langdurig verblijf) geen grond kan vormen voor een gunstige

beslissing, dan kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat hun volledige integratieproces bedrieglijk aangetast is.

Hun foutieve identiteit tijdens hun asielrelaas kan nooit volledig verantwoordelijk worden gesteld voor de integratie van verzoekers.

Nadat verzoekers hun verblijfsrecht ingetrokken drie jaar geleden, heeft hun integratie zich gewoon voortgezet onder hun juiste identiteit en heeft verwerende partij verzoekers volkomen gedoogd op het Belgisch grondgebied.

Niets is uiteraard minder waar inzake de stelling van verwerende partij: verzoekers zijn in België geassimileerd en hebben in tegenstelling tot diverse andere asioldossiers op zeer korte duur een beslissing vanwege het CGVS ontvangen.

Er weze nogmaals opgemerkt dat zij zich benevens een asielprocedure, het schoollopen van de kinderen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden geacteerd met ondersteuning van diverse stukken te dien einde. Dit gegeven wordt absoluut niet betwist door verwerende partij.

De enige stelling dat zulks enkel te danken is aan de foutieve identiteit en door toedoen de langdurige asielprocedure in graad van beroep is niet afdoende om verzoekers niet te regulariseren.

Bovendien is het gegeven dat verzoekers een andere identiteit gebruikten in het kader van hun asielrelaas geen rechtvaardigingsgrond waarom de Belgische asielinstanties er 4 jaar (eerste aanleg en graad van beroep) over deze asielprocedure hebben moeten buigen.

In casu hadden de Belgische asielinstanties zeer snel een beslissing kunnen nemen in de asielaanvraag van verzoekers, wat ook in eerste instantie gebeurd is. Meer nog: zij hadden deze asielaanvraag kunnen weigeren op grond van het ontberen van duidelijkheid inzake verzoekers hun identiteit aangezien verzoekers op het ogenblik van de indiening van hun asielaanvraag geen identiteitsstukken hebben neergelegd ter staving van de door hen beweerde identiteit en de Belgische asielinstanties vanzelfsprekend in eerste instantie de identiteit van verzoekers dienden te onderzoeken, doch indien deze niet afdoende vaststond, de asielprocedure hiervan onverwijld diende te worden afgewezen.

Verwerende partij heeft zich ook niets aangetrokken aangaande de identiteit van verzoekers bij de toekenning van hun verblijfsrecht van onbepaalde duur. Verwerende partij heeft nooit of nimmer enige stuk aan verzoekers verzocht waar hun foutieve identiteit enigszins uit kon worden afgeleid.

Anderzijds kan thans een asielzoeker wiens asielaanvraag geweigerd wordt door het CGVS omwille van fraude (bv. gebruik van valse documenten,, leugens in asielverhaal edm...) wat in casu het geval is, toch een rechtmatig belang hebben om die weigeringsbeslissing aan te vechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidens twee cassatie-arresten van 18 maart 2009 van de Raad van State (nr. 191.585 en nr. 191.586).

Hiermede maakte de Raad van State een einde aan rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij dergelijke beroepen onontvankelijk verklaard werden.

Een van de voorwaarden om een ontvankelijk beroep bij de RvV in te dienen was dat de verzoeker een rechtmatig belang heeft. Vaak oordeelde de RvV dat de verzoeker geen rechtmatig belang heeft wanneer zijn asielaanvraag geweigerd werd omwille van fraude. Ook de voorganger van de RvV, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad van State, paste deze stelling toe. De Raad van State formuleert in duidelijke bewoordingen dat fraude er niet aan in de weg staat dat een afgewezen asielzoeker over het vereiste wettige belang beschikt om die beslissing met een beroep bij de RvV aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tót nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast. Met andere woorden: Fraude in een asielaanvraag belet dus niet dat er een ontvankelijk beroep kan ingediend worden (Raad van State, 18 maart 2009, nr. 191.585, Raad van State, 18 maart 2009, nr. 191.586).

In dat context motiveert verwerende partij onvoldoende hoe de gepleegde fraude en de daarmee langgerekte asielprocedure in graad van beroep - dewelk uiteraard spontaan rechtgezet is door verzoekers en aanvaard is door verwerende partij i.h.b. dienst Fraude - de basis kan vormen van een contramotivering inzake de ongegrondheidsverklaring van de aanvraag ex art. 9bis vw. !

De fraude die gepleegd werd kan dan ook absoluut niet beschouwd worden als één van de doorslaggevende redenen om verzoekers hun aanvraag ex art. 9bis vv. ongegrond te verklaren, daar de kern van hun asielaanvraag bij het CGVS nog geen jaar in beslag heeft genomen en verzoekers na de intrekking van hun verblijfsrecht drie jaar langer hun integratie alhier hebben kunnen voortzetten zonder enige signaal vanwege verwerende partij !

Aangezien dit aan de basis ligt van de hartverscheurende situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij dit grondiger dienen te motiveren, temeer daar zij de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist. De asielaanvraag verantwoordelijk stellen voor de uitstekende integratie, tewerkstelling en schoolgang in hoofde van verzoekers is kortzichtig en een democratische rechtstaat onwaardig.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Fraude en gevaar voor openbare orde zijn inderdaad uitsluitingsgronden voor regularisatie.

Verwerende partij beslist hierover geval per geval, volgens de zwaarte of herhaling van de feiten, de actuele relevantie van de feiten voor de regularisatieaanvraag en de evenredigheid tussen negatieve en positieve elementen in de aanvraag.

Verzoekers verblijven al langer dan 8 jaar in België.

Verzoekers hun asielpcedure bij het CGVS is aangevat op 23.05.2005 en heeft een einde getroffen door een weigeringsbeslissing op 21.03.2006.

De duur van deze asielpcedure in eerste aanleg bij het CGVS heeft dus nog geen volledige jaar in beslag genomen.

Immers:

<http://www.hbvl.be/nieuws/binnenland/minister-turtelboom-ziet-duur-asielpcedure-drastisch-krimpen.aspx>

"De asielprocedure werd in 2007 drastisch hervormd door Turtelbooms voorganger Patrick Dewael. "De effecten worden nu goed merkbaar", zei Turtelboom. "De procédure is radicaal vereenvoudigd. Daar waar ze vroeger ruim twee jaar in beslag nam, duurt ze nu gemiddeld zeven maanden, beroepsprocedures inbegrepen. "

Dit gegeven ontkracht meteen de stelling van verwerende partij dat verzoekers hun integratie, tewerkstelling en schoolgang te wijten is aan hun langdurige asielprocedure de welk zij doelbewust hebben gecreëerd door hun foutieve identiteit.

Een doorsnee asielprocedure gedurende de periode van de asielaanvraag van verzoekers duurde minstens 2 jaar !

Verwerende partij kan thans niet plots - in tegenstelling tot een algemeen bekend feit - gaan beweren dat juist de asielprocedure van verzoekers langer heeft geduurd dan normaal door hun eigen toedoen.

Indien verzoekers hun juiste identiteit hadden kenbaar gemaakt tijdens hun asielrelaas, dan had hun asielprocedure even lang geduurd. Verwerende partij motiveert niet in rechte, noch in feite of de asielrelaas van verzoekers even lang had geduurd indien zij bij de aanvang wél hun juiste identiteit hadden kenbaar gemaakt, daar de asielprocedures gedurende dat periode jarens in beslag namen ongeacht een juiste of foutieve identiteit.

Bovendien weze het nogmaals herhaald dat het gegeven dat verzoekers een andere identiteit gebruikten in het kader van hun asielrelaas geen rechtvaardigingsgrond vormt waarom de Belgische asielinstanties er 4 jaar (eerste aanleg en graad van beroep) over deze asielprocedure hebben moeten buigen.

In casu hadden de Belgische asielinstanties zeer snel een beslissing kunnen nemen in de asielaanvraag van verzoekers, wat in eerste instantie ook gebeurd is. Meer nog: zij hadden deze asielaanvraag onmiddellijk kunnen weigeren op grond van het ontberen van duidelijkheid inzake verzoekers hun identiteit aangezien verzoekers op het ogenblik van de indiening van hun asielaanvraag geen enige identiteitsstukken hebben neergelegd ter staving van de door hen beweerde identiteit en de Belgische asielinstanties vanzelfsprekend in eerste instantie de identiteit van verzoekers dienden te onderzoeken, doch indien deze niet afdoende vaststond, de asielprocedure hiervan onverwijld diende te worden afgewezen.

Verwerende partij motiveert haar beslissingen niet in feite, noch in rechte.

Verwerende partij heeft ten onrechte de frauduleus asielprocedure als hoofdmotief gebruikt om het verzoek art. 9bis vw. ongegrond te verklaren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dit deel van de motivering kan niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt zo – met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet – ongegrond verklaard, waarbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekende partijen in hun aanvraag ingeroepen elementen ter staving van de gegrondheid van de aanvraag en op gemotiveerde wijze wordt toegelicht waarom deze elementen niet worden weerhouden als grond om verzoekende partijen te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Inzake het door verzoekende partijen gestelde dat hun dossier gelijkaardig is aan andere dossiers wordt zo gesteld dat elke zaak grondig dient te worden onderzocht aan de hand van de bijzondere kenmerken van het dossier en dat men dus niet eenvoudigweg kan stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatische leiden tot hetzelfde resultaat. Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partijen op 16 december 2009 werden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en vervolgens in het bezit werden gestelde van elektronische B-kaarten, waarna zij hun Armeense paspoorten voorlegden waaruit bleek dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan identiteits- en nationaliteitsfraude en de Belgische autoriteiten hebben misleid. Zij merkt op dat vervolgens op 11 mei 2010 werd overgegaan tot de intrekking van de verblijfstitels en tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, waaraan verzoekende partijen geen gevolg gaven. Zij herhaalt de motivering van de beslissingen van 11 mei 2010 en stelt dat deze nog steeds van toepassing is. Zij stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen opnieuw bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 9 oktober 2012 waaraan andermaal geen gevolg werd gegeven. Waar verzoekende partijen in hun thans voorliggende verblijfsaanvraag verwezen naar hun jarenlang verblijf in België, hun onredelijk lange asielprocedure, de duurzame sociale banden met België die zij opbouwden en de overige elementen van integratie, het feit dat zij Nederlands spreken, allerhande inspanningen leveren tot integratie en willen voorzien in het eigen levensonderhoud, het feit dat de kinderen hier school lopen in het Nederlands, het feit dat zij hun fraude zelf hebben kenbaar gemaakt en het feit dat zij gesteund worden door hun omgeving en goed worden aangeschreven, motiveerde verwerende partij dat deze elementen niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan gelet op het feit dat verzoekende partijen de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid en dit tot op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van hun eerdere verblijfstitels. In zoverre verzoekende partijen in dit verband ook een miskennis inriepen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) hanteert verwerende partij, wat het ingeroepen privéleven in België betreft, dezelfde argumentatie dat verzoekende partijen het voordeel van het toekennen van een verblijfsmachtiging niet kan worden gegeven, gelet op hun eerder moedwillige misleiding van de Belgische overheden. Zij stelt in dit verband ook dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Zij benadrukt verder dat het gehele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, en de familiale banden aldus niet worden verbroken. In zoverre verzoekende partijen stelden dat zij gezondheidsproblemen hebben en in dit verband een schending inriepen van artikel 3 van het EVRM, wijst verwerende partij erop dat de Vreemdelingenwet voor in België verblijvende personen met een medische aandoening een unieke verblijfsprocedure heeft voorzien, met name de verblijfsprocedure op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, en de ingeroepen medische elementen dan ook buiten de context vallen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij tonen niet aan dat ten onrechte niet is gemotiveerd omtrent enig door hen in de verblijfsaanvraag ingeroepen element.

Een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekende partijen zijn van mening dat onvoldoende rekening is gehouden met hun concrete situatie. Zij tonen evenwel niet aan dat verwerende partij bepaalde elementen zoals door hen ingeroepen in hun verblijfsaanvraag niet mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing of niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. In de mate dat verzoekende partijen hiermee aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de gemaakte beoordeling van het bestuur, herhaalt de Raad dat hij niet vermag zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van het bestuur. Enig kennelijk onredelijk handelen tonen zij aldus niet aan.

Verzoekende partijen herhalen het door hen in hun aanvraag aangevoerde dat zij uit hun eigen vrije wil hun werkelijke identiteit en nationaliteit kenbaar hebben gemaakt. Zij benadrukken dat hen nochtans een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur was toegekend en dit zonder voorwaarden, en dat veel andere gezinnen met een gelijkaardige problematiek werden gedoogd inzake een identiteitsaanpassing. De Raad stelt vast dat verwerende partij met deze ingeroepen elementen wel degelijk rekening heeft gehouden. Zij benadrukte evenwel het gegeven dat verzoekende partijen hun werkelijke identiteit en nationaliteit hebben achtergehouden en deze pas naar voor brachten nadat zij elk een verblijfstitel verkregen en dat zij de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid teneinde langer in het Rijk te kunnen verblijven en verblijfsdocumenten in België te bekomen. Verder benadrukte zij dat elke verblijfsaanvraag een grondig onderzoek vereist dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier en dat men dus niet eenvoudigweg kan stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch tot hetzelfde resultaat leiden. Enig kennelijk onredelijk handelen kan, aan de hand van het betoog van verzoekende partijen, niet worden vastgesteld. Door te benadrukken dat verwerende partij hen aanvankelijk heeft gemachtigd tot een onbepaald verblijf in België zonder hierbij de voorlegging te vereisen van documenten die hun identiteit en nationaliteit bevestigden, tonen verzoekende partijen evenmin aan dat verwerende partij *in casu* op basis van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Dit gegeven – dat eerder een kritiek betreft gericht tegen de beslissingen waarbij hun eerdere verblijfsmachtigingen werden ingetrokken, die thans als dusdanig niet het voorwerp uitmaken van huidig beroep – doet geen afbreuk aan de vaststellingen zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partijen de duur van hun asielprocedures zelf in de hand hebben gewerkt door het achterhouden van hun paspoorten en het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit en een fictief asielaanvraag, dat de elementen van integratie en de scholing weliswaar reëel zijn doch enkel konden ontstaan door op leugens gebaseerde asielaanvragen en dat verzoekende partijen de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid en dit tot op het ogenblik dat hen verblijfstitels werden afgegeven.

Verzoekende partijen benadrukken vervolgens dat het achterhouden van hun werkelijke identiteit en nationaliteit tijdens hun asielaanvragen – waarbij zij eraan voorbij gaan dat zij hun eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens steunden op hun valse identiteits- en nationaliteitsgegevens, niettegenstaande zij op dat ogenblik alsnog in de mogelijkheid waren om open kaart te spelen en hun paspoorten voor te leggen – op geen enkele wijze een invloed heeft gesorteerd op hun verblijf in België en hun uitstekende integratie en dat nu verwerende partij na de intrekking van hun verblijfsmachtigingen hen niet gedwongen heeft verwijderd doch integendeel hen in bezit stelde van attesten van immatriculatie op hun werkelijke identiteit, zij hun integratie en de kinderen hun scholing sindsdien nog hebben verdergezet onder hun werkelijke identiteit.

Er blijkt evenwel niet dat dit gestelde afbreuk vermag te doen aan de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zo dat de elementen van integratie en de scholing van de kinderen, samen met de lange duur van de asielprocedures, reeds werden ingeroepen in de eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die aanvankelijk werd toegekend, doch waarvan de verblijfsmachtigingen vervolgens werden ingetrokken omdat valse en misleidende verklaringen doorslaggevend waren voor het verkrijgen hiervan. Hierbij werd geduid dat verzoekende partijen de lange duur van de asielprocedures zelf in de hand hebben gewerkt door het achterhouden van hun werkelijke identiteits- en nationaliteitsgegevens én het naar voor brengen van een ficties asielrelaas. Er werd tevens aangegeven dat de op dat ogenblik ingeroepen elementen van integratie en scholing van de kinderen weliswaar reëel zijn, doch enkel maar konden ontstaan door het indienen van op leugens gebaseerde asielaanvragen bij de Belgische autoriteiten. Verwerende partij geeft thans aan dat deze motiveringen nog steeds gelding hebben. Waar verzoekende partijen in hun thans voorliggende verblijfsaanvraag opnieuw wijzen op hun integratie en de scholing van hun kinderen betwist verwerende partij op zich het reëel karakter hiervan andermaal niet en evenmin het gegeven dat dit is opgebouwd sinds het indienen van de asielaanvragen, doch zij benadrukt wel dat deze elementen voor haar niet volstaan opdat de verblijfsmachtiging wordt toegekend omdat verzoekende partijen moedwillig de Belgische autoriteiten hebben misleid en dit tot op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van hun eerdere verblijfstitels. Verzoekende partijen kunnen aldus ook niet zonder meer voorhouden dat enkel de frauduleuze asielaanvragen werden weerhouden, er wordt ook in rekening gebracht dat verzoekende partijen hun misleidende verklaringen hebben verdergezet om op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging te verkrijgen en pas na het verkrijgen van verblijfstitels op deze grond hun achtergehouden identiteits- en nationaliteitsgegevens en paspoorten naar voor hebben gebracht.

De Raad benadrukt dat de beslissingen van 11 mei 2010 tot intrekking van de eerder toegekende verblijfsmachtigingen, en bijgevolg ook de motieven die hieraan ten grondslag lagen, definitief zijn geworden. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep werd zo door de Raad afgewezen en er blijkt niet dat tegen dit arrest van de Raad een cassatieberoep werd ingesteld. Aldus kon verwerende partij ook correct aangeven dat de motivering van deze beslissingen nog steeds van toepassing zijn. Er blijkt niet dat het kennelijk onredelijk zou zijn om nog te verwijzen naar deze motieven of dat deze niet langer relevant zouden zijn. Verzoekende partijen betwisten als dusdanig verder het gegeven niet dat zij de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid en dit tot op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van hun eerdere verblijfstitels. Door op algemene wijze te benadrukken dat hun integratie reëel is en de integratie en scholing van de kinderen werden verdergezet na de intrekking van hun eerdere verblijfstitels, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij oordeelde dat de verschillende elementen van integratie en de scholing van de kinderen niet worden weerhouden als voldoende grond voor een verblijfsmachtiging nu deze enkel konden ontstaan doordat op leugens gebaseerde asielaanvragen werden ingediend bij de Belgische autoriteiten waarvan de lange behandelingsduur door verzoekende partijen zelf in de hand werd gewerkt en verzoekende partijen een verleden hebben waarbij zij de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid tot op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van hun eerdere verblijfstitels. De Raad benadrukt andermaal dat het bestuur een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het al dan niet machtigen van vreemdelingen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verwerende partij – waar hij moet oordelen of hij een opgebouwde integratie en scholing van de kinderen in het Rijk gedurende een jarenlang verblijf in België al dan niet zal weerhouden om verblijfsmachtigingen toe te kennen – in rekening brengt dat de integratie en scholing zijn ontstaan in het verlengde van op leugens gebaseerde asielaanvragen waarvan de lange duur door de betrokkenen zelf in de hand werd gewerkt en de betrokkenen deze bewuste misleiding van de Belgische overheden moedwillig hebben voortgezet, ook in het kader van de procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, totdat hen een verblijfstitel van onbepaalde duur werd toegekend en deze elementen zwaarder laat doorwegen dan de opgebouwde elementen van integratie en de scholing van de kinderen.

Het gegeven dat verzoekende partijen na de intrekking van hun verblijfstitels opnieuw in het bezit zijn gesteld van attesten van immatriculatie op hun werkelijke identiteit, periode waarin hun integratie en de scholing van hun kinderen werd voortgezet tijdens een legaal verblijf onder hun eigen naam, vermag evenmin het kennelijk onredelijk karakter van de gegeven motivering aan te tonen. Hiertoe wordt gewezen op het volgende.

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij *“hevig door de bocht [gaat] door te stellen dat [zij] nooit een AI hebben gekend onder hun juiste identiteit”*. In dit verband kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verwerende partij in de bestreden beslissing enkel stelt dat verzoekende partijen ten tijde van het nemen van deze beslissing niet in het bezit waren van attesten van immatriculatie. Verzoekende partijen gaan op dit punt aldus niet uit van een juiste lezing van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier – waaronder onder meer een hierin opgenomen stuk van 9 juni 2011, met name een mail afkomstig van attaché S. R. – blijkt dat de verzoekende partijen na de intrekking van hun verblijfsmachtigingen in het bezit mochten worden gesteld van attesten van immatriculatie, omdat inzake hun asielaanvragen nog procedures hangende waren bij de Raad. Zo blijkt uit dit stuk als volgt:

“Er werd beslist dat de familie inderdaad opnieuw onder AI gezet mag worden. Zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen arrest geveld heeft mag de asielprocedure niet als afgesloten worden beschouwd ook al heeft de familie bij het verkrijgen van hun verblijfsrecht niet de voortzetting van hun asielprocedure gevraagd zoals voorzien is in de wet en is, volgens artikel 55, de asielaanvraag dus ambtshalve zonder voorwerp.”

Gelet op een door verzoekende partijen ter terechtzitting overgemaakt faxbericht van 21 juni 2011 kan ook worden aangenomen dat zij kennis hebben, of dienen te hebben, van het gegeven dat de attesten van immatriculatie werden uitgereikt omdat *“de asielprocedure nog loopt”*. Het is ook logisch dat hierbij vervolgens hun werkelijke identiteits- en nationaliteitsgegevens werden gebruikt, nu het geen enkele zin heeft de valse identiteitsgegevens verder te blijven gebruiken. Uit het aanvaarden van de juiste identiteits- en nationaliteitsgegevens kan evenwel nog geen *‘aanvaarding’* door het bestuur van de leugenachtige en misleidende verklaringen van verzoekende partijen worden afgeleid. Bij arresten met nrs. 67 968 en 67 969 van 5 oktober 2011 stelde de Raad vervolgens de afstand van het geding vast in het kader van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 21 maart 2006. Het gegeven dat de attesten van immatriculatie, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partijen ter terechtzitting voorgebrachte stukken, pas op 23 oktober 2012 werden afgenomen, doet er geen afbreuk aan dat deze attesten enkel een bestaansreden hadden gelet op de nog hangende procedures bij de Raad in het kader van de asielaanvragen en zolang deze procedures hangende waren. Er blijkt verder ook niet dat sindsdien verzoekende partijen nog beschikten over een legaal verblijf in het Rijk, zodat niet blijkt dat verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij voorhouden dat zij *“tot op heden – ingevolge de rechtzetting van hun correcte identiteit en de door verwerende partij afgeleverde attesten van immatriculatie – legaal op het grondgebied kunnen vertoeven”*. Er blijkt niet dat verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte vaststelde dat verzoekende partijen op dat ogenblik niet (langer) in bezit waren van attesten van immatriculatie.

Nu verzoekende partijen enkel in het bezit werden gesteld van attesten van immatriculatie omdat hun asielprocedures nog niet definitief waren afgesloten – asielprocedures waarvan reeds werd vastgesteld dat de duur hiervan door verzoekende partijen zelf in de hand werd gewerkt en de in het kader hiervan opgebouwde integratie en de scholing van de kinderen weliswaar reëel zijn doch enkel konden ontstaan door het indienen van op leugens gebaseerde asielaanvragen – blijkt niet dat uit de afgifte van deze tijdelijke verblijfstitels en de verdere integratie en scholing die gedurende dit verblijf mogelijk was alsnog volgt dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij oordeelde dat de motivatie van de eerdere beslissingen van 11 mei 2010 nog steeds van toepassing is en dat voor haar de elementen van integratie en scholing van de kinderen niet rechtvaardigen dat de verblijfsmachtiging wordt toegestaan en dit nu verzoekende partijen moedwillig de Belgische autoriteiten hebben misleid en dit tot het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van verblijfstitels in het kader van hun eerste procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu verzoekende partijen geen voortzetting hadden gevraagd van de behandeling van hun asielaanvragen, konden de procedures voor de Raad ook enkel negatief worden afgesloten en blijkt niet dat verzoekende partijen aan deze procedures op zich nog enige rechtmatige verwachting konden ontleen dat zij hun integratie en de kinderen hun scholing op langere termijn in België konden verderzetten.

Het gegeven dat verzoekende partijen na de definitieve afsluiting van hun asielprocedures hun integratie hebben verderzetten, en de kinderen verder school liepen, omdat verwerende partij naliet hen gedwongen te verwijderen, laat verder evenmin toe het kennelijk onredelijk karakter vast te stellen van de thans bestreden beslissing. Bij de beslissingen van 11 mei 2010 werd door verwerende partij zo reeds duidelijk aangegeven dat voor haar de integratie en scholing niet rechtvaardigden dat zij alsnog hun verblijfsmachtigingen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vermochten te behouden. Zij kunnen dan ook niet dienstig wijzen op een verderzetting van de integratie gedurende drie jaar na de

intrekkingsbeslissingen 'zonder enige signaal vanwege verwerende partij'. De attesten van immatriculatie werden vervolgens enkel uitgereikt omdat hun asielprocedures door de Raad nog niet formeel waren afgesloten. Nu zij de voortzetting van deze procedures niet hadden gevraagd, stond de uitkomst van deze procedures evenwel reeds bij voorbaat vast. Er werd verzoekende partijen vervolgens op 2 oktober 2012 – hetgeen zij niet betwisten – ook opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen dienden in de eerste plaats zelf gevolg te geven aan deze bevelen. Het verder uitbouwen van de integratie en de scholing doet ook geen afbreuk aan de moedwillige misleiding van de Belgische autoriteiten totdat de B-kaarten werden verkregen.

Verzoekende partijen uiten verder kritiek op de motieven vervat in de beslissingen van 11 mei 2010 dat zij de lange duur van hun asielprocedures zelf bewust in de hand hebben gewerkt en de elementen van integratie en de scholing van de kinderen reëel zijn, maar slechts konden ontstaan doordat zij op leugens gebaseerde asielaanvragen hebben ingediend. Zij geven ook aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in deze beslissingen dat de door hen afgelegde valse en misleidende verklaringen doorslaggevend zijn geweest voor het verkrijgen van de onbeperkte verblijfsmachtiging, waarbij zij er onder meer op wijzen dat de duur van de asielprocedures geenszins kan worden gerechtvaardigd door hun leugenachtige verklaringen en zij betwisten dat de lange duur hiervan het gevolg is van hun handelen. De beslissingen van 11 mei 2010 zijn evenwel definitief geworden. Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 11 mei 2010 werd zo bij arrest nr. 49 095 van 4 oktober 2010 door de Raad verworpen en er blijkt niet dat een cassatieberoep werd ingesteld. Het enkele gegeven dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing naar deze eerder genomen beslissingen verwijst en de motieven hiervan herneemt, houdt niet in dat deze beslissingen terug aanvechtbaar worden. Het gegeven dat de valse en misleidende verklaringen doorslaggevend zijn geweest voor het verkrijgen van de eerdere verblijfsmachtiging is ook geen determinerend motief van de thans bestreden beslissing.

De Raad wenst in dit verband verder nog het volgende te benadrukken. Verzoekende partijen geven aan dat, zo kan worden aangenomen dat zij de lange duur van hun asielprocedures zelf in de hand hebben gewerkt, dit enkel kan worden aangenomen voor de duur van de behandeling van hun asielaanvragen door de commissaris-generaal. Zij wijzen er vervolgens op dat de commissaris-generaal slechts één jaar nodig had voor de behandeling van hun asielaanvragen. Zij geven aan dat het aldus kennelijk onredelijk is waar de door hen gepleegde fraude thans wordt aangewend om hen de verblijfsmachtiging te weigeren. De Raad merkt evenwel op dat ook de behandelingsduur voor de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dient te worden gerekend tot de eigenlijke asielprocedure, zoals verzoekende partijen ook zelf inriepen in hun eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat hun asielaanvragen door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werden verklaard, omdat verzoekende partijen deze Dienst er in deze fase van de procedure van hadden weten te overtuigen dat er op het eerste zicht redenen voorhanden konden zijn dat zij in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus en die nader onderzoek vereisten. Door deze beslissingen is de beroepsmogelijkheid voor de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ontstaan. Verzoekende partijen gaan er eveneens aan voorbij dat zij een fictief asielrelaas naar voor brachten en hun paspoorten met visa achterhielden. In het licht hiervan is het geenszins kennelijk onredelijk waar verwerende partij erop wijst dat het gegeven dat verzoekende partijen zelf de lange duur van hun asielprocedures in de hand hebben gewerkt nog steeds van toepassing is en relevant is en overtuigen verzoekende partijen niet waar zij betogen dat zonder hun bedrieglijke verklaringen de asielprocedures even lang zouden hebben geduurd, al was het maar omdat zij door hun frauduleus handelen een bijkomende beroepsmogelijkheid hebben bekomen die enkel openstond voor asielaanvragen die niet op het eerste zicht ongegrond waren doch verder onderzoek noodzakelijk maakten. Het gegeven dat verzoekende partijen van oordeel zijn dat hun frauduleus handelen nog niet rechtvaardigt dat deze asielprocedures meer dan vier jaar hebben geduurd en het bestuur in dit verband minstens ook een deel van de verantwoordelijkheid draagt, doet nog geen afbreuk aan de vaststelling dat zij wel degelijk de lange duur van deze asielprocedures in de hand hebben gewerkt en het tijdens dit langdurig precair verblijf in België is dat de integratie en scholing in eerste instantie is opgebouwd. De Raad benadrukt in dit verband ook dat het gegeven dat asielzoekers niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten – of deze bewust achterhouden – de asielinstanties niet vrijstelt van het voeren van een nauwgezet, individueel onderzoek. Het betoog van verzoekende partijen laat evenmin toe vast te stellen dat verwerende partij niet langer kon stellen dat het gegeven dat de integratie en de scholing maar konden ontstaan door het indienen van op leugens gebaseerde asielaanvragen nog steeds van toepassing is. De Raad benadrukt in dit verband verder nog dat verwerende partij in de bestreden beslissing als dusdanig niet stelt dat hun volledige integratieproces bedrieglijk is aangetast of stelt dat enkel de misleidende informatie en de door hen in de hand gewerkte lange duur van de asielprocedures verantwoordelijk is voor de integratie en scholing,

wel dat deze enkel kon ontstaan door op leugens gebaseerde asielaanvragen waarvan de lange behandelingsduur door verzoekende partijen in de hand is gewerkt en waarbij verzoekende partijen hun situatie worden gekenmerkt door het gegeven dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten hebben misleid en dit tot op het ogenblik dat zij hun eerdere verblijfstitels verkregen, en om deze redenen de elementen van integratie en de scholing van de kinderen niet heeft weerhouden als voldoende grond voor het toekennen van de verblijfsmachtiging. Zij heeft aangegeven dat een dergelijke integratie en scholing waarvan het ontstaan is aangetast door het indienen van frauduleuze asielaanvragen, en waarbij de betrokkenen de moedwillige misleiding van de Belgische autoriteiten in stand hebben gehouden tot het ogenblik dat verblijfstitels werden verkregen – en dus niet enkel in het kader van de asielaanvragen, zoals verzoekende partijen lijken voor te houden – voor haar niet kan volstaan om de verblijfsmachtiging toe te kennen. De Raad is van mening dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de integratie en scholing die na het naar voor brengen van de werkelijk identiteits- en nationaliteitsgegevens werden voortgezet in het Rijk niet volstaan om andermaal de verblijfsmachtiging toe te kennen, in de situatie waar het bestuur er reeds op wees dat het ontstaan hiervan is aangetast door het indienen van frauduleuze asielaanvragen waarbij de langer duur hiervan in de hand is gewerkt door de verzoekende partijen en waar de betrokkenen de Belgische autoriteiten moedwillig hebben misleid en dit totdat zij in het bezit werden gesteld van de B-kaarten. De tijdelijke verblijftitels die enkel werden afgegeven totdat de Raad formeel de asielprocedures had afgerond, vermogen hieraan geen afbreuk te doen.

Verzoekende partijen maken verder niet concreet aannemelijk op welke wijze rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt geoordeeld dat fraude in een asielaanvraag niet belet dat er een ontvankelijk beroep kan worden ingediend tegen de weigeringsbeslissing van een beschermingsstatus in deze relevant is of op welke wijze op basis hiervan een verdere motiveringsplicht volgt voor verwerende partij in het kader van een beslissing op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekende partijen ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Verzoekende partijen geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen,

Verzoekers arriveerden in België en stelden alhier in mei 2005 een asielaanvraag in op basis van een verkeerdelijk identiteit.

Hun asielprocedure werd ten rechte afgesloten door het CGVS en duurde nog geen volledige jaar. Zij werden vervolgens geregulariseerd op 16.12.2009 en bijgevolg in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur, weliswaar op basis van een incorrecte identiteit.

Zij besloten echter om - na het bekomen van een verblijfsmachtiging - middels hun vrije moedige wil hun juiste identiteit kenbaar te maken aan Dienst Vreemdelingenzaken.

De aan hen toegekende verblijfsrecht werd dientengevolge frauduleus bevonden door Dienst Fraude en hun verblijfsrecht werd vervolgens ingetrokken.

Inmiddels werd hun identiteitswijziging op grond van de door hun naar voren gebrachte nationale Armeense paspoorten onderzocht door Dienst Fraude en werden zij bijgevolg in het bezit gesteld van een AI op basis van hun juiste identiteit.

Zij verblijven al langer dan 8 jaar op het Belgische grondgebied. De aangehaalde elementen van integratie, tewerkstelling en schoolgang van de kinderen worden onder geen enkel beding betwist door verwerende partij, doch zijn volgens laatstgenoemde te danken aan de misleidende en foutieve identiteit van verzoekers bij de aanvang van hun asielaanvraag.

De kinderen van verzoekers lopen alhier uitstekend naar school. Verzoekers verwijzen naar hun administratief dossier.

Op 12.04.2012 werd echter een beslissing tot onontvankelijkheid genomen in de aanvraag 9bis vw. van verzoekers. Deze beslissing werd prompt ingetrokken op 18.04.2012, zonder enige vorm van inlichting aan verzoekers, nadat verzoekers samen met hun kwetsbare kinderen langer dan 2 jaar op hun beslissing hadden moeten dulden.

Amper na 5 maanden na de intrekking van hun beslissing ex art. 9bis vw. werd er een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid getroffen in hun aanvraag 9bis vw., met alle nefaste psychologische gevolgen voor verzoekers en hun kinderen.

Verzoeker stelden tegen voormelde beslissing schorsing- en annulatieberoep in bij de Raad. Deze beroepsprocedure is op heden nog steeds hangende.

Verzoekers stelden op 17.10.2012 een nieuwe procedure ex art. 9bis vw. Deze aanvraag werd dit keer wel onontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun 8 jarig legaal en gedoogd verblijf, de aanpassing van hun juiste identiteit en de aflevering van attesten van immatriculatie op basis van hun correcte identiteit, de geboorte van hun minderjarig kind in België, de uitstekende wijze van schoolgang van de kinderen, de intrekking van de beslissing dd. 18.04.2012, overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van hun aanvraag, hun korte duur van de asielpcedure bij het CGVS, het niet treffen van schuld inzake de lange beroepsprocedure bij de RvS - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit beginsel staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt verder geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid *in casu* in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Op de door verzoekende partijen ingeroepen elementen werd reeds ingegaan bij de bespreking van het eerste middel, zodat naar de bespreking aldaar kan worden verwezen. Het feit dat het jongste kind in België is geboren volstaat ook nog niet opdat het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de thans bestreden beslissing alsnog wordt aangetoond. Er liggen zo geen concrete elementen voor dat dit kind niet in redelijkheid de ouders kan vergezellen naar diens land van herkomst of elders. Het kind was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ook nog maar zes jaar oud, waardoor kan worden aangenomen dat het zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er blijkt daarnaast ook geenszins dat de kinderen van verzoekende partijen hun scholing niet zullen kunnen verzetten in het land van herkomst of elders. Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting een kennelijke onredelijkheid of een kennelijke wanverhouding tussen de op het spel staande belangen niet aan. Verwerende partij is gerechtigd in het kader van het al dan niet toekennen van verblijfsmachtigingen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgehouden moedwillig misleiden van de Belgische autoriteiten totdat verblijfsmachtigingen worden bekomen in rekening te brengen en het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar op deze basis een onderscheid wordt gemaakt waar zij dient te oordelen of elementen van integratie en de scholing van de kinderen al dan niet worden weerhouden als voldoende grond voor een verblijfsmachtiging.

In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar de overschrijding van de redelijke termijn inzake de behandeling van hun aanvraag, wijst de Raad erop dat binnen de zeven maanden na de indiening van hun verblijfsaanvraag een beslissing werd genomen. Een dergelijke behandelingsduur kan niet als onredelijk lang worden beschouwd, te meer nu elke aanvraag aan een individueel en grondig onderzoek dient te worden onderworpen. In zoverre verzoekende partijen nog kritiek uiten op de behandelingswijze van een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit betoog door verzoekende partijen naar voor kon worden gebracht bij het aanvechten van de in het kader van deze procedure genomen beslissing. Er blijkt niet dat dit betoog dienstig is wat de thans aangevochten beslissing betreft.

Een schending van het redelijkheids- of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is verder onontvankelijk in de mate dat het is gericht

tegen de overige bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS